

BAJTÁRSI LEVÉL

1956. IX. évf. 6. sz. levél. = 53. oldal. = Driebergen, 1956. június 15.

AHOGYAN MI LÁTJUK.

A május 14-én Moszkvában tartott sajtóértekezleten azt hozták nyilvánosságra, hogy a szovjet hadsereg létszámát jövő év május hó 1-ig 1.200.000 fővel csökkentik. A hír szerint 63 hadosztályt, illetve dandárt - köztük 3 légi h.o.-t - oszlatnak fel. A haditengerészetnél 375 hajóegységet vonnak ki a szolgálatból.

Nem az olthatatlan békevágy vezeti a Kreml urait e követendő példaként világgá kürtölt leszerelési programjuk megvalósításánál, hanem sokkal inkább a megváltozott és lényszerítő körülmények: 1./A Szovjetunióban égetően szükség van erre az 1.200.000 munkás kézre az iparban és a földművelésnél, lévén e téren különösen nagy a munkahiány. 2./A szovjet hadseregnek modern fegyverekre való átállítása a fegyveres szolgálatban állók nagy részét feleslegessé teszi. Egy modern hadsereg ütközési képessége ma már nem a harcosok létszámától, hanem kizárólag az tűzerejétől, a fegyverek és pedig elsősorban is a rakétafegyverek hatótávolságától, az atom- és H-bombák mennyiségétől, illetve ezek erejétől, és végül természetesen a hadiipar fejlettségétől függ. 3./ A szolgálatból kivonni tervezett hajók mind elavult mintájú egységek, amelyeket már amúgy sem lehet háborús szolgálatra alkalmazni. 4./ A nyugati szakértők által 460000 főre becsült szovjet hadsereg a leszerelés után is megmarad 3.400.000 főnyi létszámával még mindig a világ számszerint leghatalmasabb katonai ereje marad. 5./ Nincs meg a lehetősége annak, hogy ezt a részleges leszerelést megbízhatóan ellenőrizni is lehetne.

Az U.S.A. külügyminisztere nagyon a fején találta a szöveget, amikor a szovjet e részleges leszerelési tervére vonatkoztatva kijelentette, hogy szívesebben látná a leszerelésre kerülő 1.200.000 katonát továbbra is fegyveres szolgálatban, mint sem az atomfegyvereket gyártó üzemekben.

Ezt a világgá kürtölt leszerelési tervet említi meg Bulganin az Amerikai Egyesült Államok Elnökének ez év márciusában hozzátűzött levelére, de a levélben javasolt konkrét tervekre vonatkozólag egyáltalán nem nyilatkozik.

Mindent egybevetve a szovjet nagy dobra vert leszerelési akcióját nyugodtan nevezhetjük leszerelés helyett új felszerelésnek és a cél ezzel sem más, minthogy elhitessék propaganda szólamokkal a szabad világ előtt, hogy komolyan akarják a világbéke tartós megvalósítását, holt Kruscsev éppen a moszkvai XX. pártkongresszuson bejelentette, hogy a végcéljük a világalalom megszerzése.

Franciaország miniszterelnöke és külügyminisztere, valamint a francia szociáldemokrata párt egy küldöttsége május hó folyamán látogatást tett a Szovjetunióban, melynek során néhány büntető intézetet is bemutatottak a vendégelnek. Ezzel kapcsolatban tudomásul adták, hogy a kormány az eddigi büntető-rendszer megváltoztatását határozta el. Csak a nyugati értelemben vett büntető-intézetek maradnának meg, míg az internáló- és lényszermunka-táborok megszűnnek. Ez utóbbiak helyett "nevelő-munkatáborok"-at létesítenének, ahova jövőben csak bírői ítélettel

marasztalt bűnözöket utalnának be. (Eddig tehát ez közgazgatási uton is lehetséges volt!) Ugyancsak megváltoztatták a deportálás terén eddig alkalmazott gyakorlatot, amennyiben ezt a büntetésenmet jövőben kizárólag államellenes (tehát kommunista ellenes) politikai bűncselekmények súlyos eseteiben alkalmaznának.

Végeredményében tehát az eddig követtett embertelen, megtorló büntető-módszereket lényegében meg nem változtatnák, hanem más olnevezés vagy ítélezési rendszer alatt mindent hagyának a régiiben. De kik is dolgoznának Szibéria bányáiban, őserdeiben és mocsariban, ha a nem kommunista nézeteket valló, deportálásra ítélt szerencsétlenek.

Itt említjük meg, hogy a francia államférfiek moszkvai tárgyalásai, melyek a Nyugat és Kelet között fennálló lényeges kérdésekbeni ellentétek enyhítését célozták, egyáltalán semmi eredményt nem hoztak.

A Szovjetunió hírhedt külügyminisztere Molotov június 1-én lemondott. Utóda Sepilov Dimitri, a kommunista párt hivatalos lapjának a Prawdanak főszerkesztője lett. Nyugati hírmagyarázók a lemondást Titó moszkvai látogatásával hozzák kapcsolatban, mert köztudomású Molotov és Titó ellenségeskedése. Ez volt az oka annak, hogy Dulganin és Bruscsovet a múlt évi belgrádi látogatásuk alkalmával nem Molotov, hanem már Sepilov kísérte.

A hivatalos közleményben, amely ezt a személycserét Titó Moszkvába érkezése előtti napon hírüladta, egy szó sem esett elismerésről, vagy dicséretéről, pedig Molotov -arit az amerikaiak "Mister Nyet"-nek nevezték el - 27 éven át vezette a Szovjetunió Külügyi hivatalát. Vele az utolsó Stalin-nevelésű, "öreg-bolsevik", vált ki a szovjet kormányból.

Sepilov személyében egy elfogott ideológista került a szovjet külügyminiszterium élére, ki először még e hónapban Egyiptomba és a Közel-Kelet más államaiba tesz látogatást. Ez is azt bizonyítja, hogy Moszkva az ezidőszerint nyugtalan területeken tovább szítani akarja az elégtelenséget s a világgá kúrtolt, leszerelési terrvvel is álcázott békés szándékának ellenére még mindig a zavarosban halászik.

Titó, a jugoszláv államfő, június 2-én Moszkvába érkezett háromhetes hivatalos látogatásra. Fogadása nagy pompával történt s az eddig nyilvánosságot kapott híradások szerint nagy előzetekonyességgel, szinte megalázkodva kezelik a jelenlegi "szovjet nagyok". Bizonyára megnyerni akarják saját céljaiknak, hogy fennhatóság alatt Kelet-európában Nyugat és Kelet között semleges blokk létesíthessék. Ezzel ugyanis azt is elérnék, hogy a békés együttélés jelszavának ürve alatt nyugodtan s akadály nélkül felkészülhessenek világhatalmi tervük megvalósítására.

Titó tehát egyelőre maradna "trojai fa 16" a Nyugat számára, mert nem kétséges, hogy a teljes kommunista felkészülés elérésékor ő is egész erejével a moszkvai célokat támogatná. "Egy-ik kutya, másik eb", így mondja a nagyar példabeszéd. Bízunk abban, hogy a Nyugat nem ül fel ez újabbi játéknak s határozott színvallásra készíti Moszkvából való hazatérése után Titót! Avagy Jugoszláviában meg van jelenleg az egyenlő és közszabadság Titó uralma alatt és a nép szabad akaratából kormányoz ott?

A hideg háború helyett az édes háborút folytatja a szovjet, amint taláiban jellemezte a kommunisták jelenlegi taktikáját egyil: amerikai személyiség. Látszólagos engedmények és be nem váltott ígéretok mellett a Stalin-rendszer változatlan s a cél is ugyanaz marad!

Június 4-én, Luxemburgban, Adenauer német "encollár s Franciaország jelenlegi miniszterelnöke véglegesen megállapodtak a Saar-kérdésben, melynek eredményeként a Saar-vidék 1957. január 1-én visszatér Nyugatnémetországhoz. Reméljük, hogy ezen egyezmény után a két európai nagy nemzet között eddig fennállott nézeteltérések teljesen megszűntek s a jövőben szoros együttműködésük - az U.S.A. támogatásával - meghozza Europa még jelenlegi rabtság alatt szenvedő népeinek is a szabadságot.

Végül azt említhetjük, hogy Rákosi Mátyás Budapesten, egy tömeggyűlésen "önkritikát" gyakorolva tettei felett beismerő, hogy felelősséget érez, mert a Stalin-éra alatt lefolytatott tisztogatási perek során sokakat ártatlanul ítélték el, a személyi kultuszt megtúrte és a szociális jogot megsértette azért, hogy a pártvezetés az állambiztonsági szervek működését nem ellenőrizte.

Jog-államokban a politikai tévedéseket - ha azok nem ütköznek a Btk-be - ugy intézik el, hogy az "eltévélgett" politikust lemondattják, vagy megbuktatják, ha nincs annyi jóízűlése az illetőnek, hogy önként hagyja el a politikai porondot. De kommunista államokban - ugy látszik - ez nem szokás!

EGY BESZÉD AZ ÉZÉVI CSENDORNAPON!

Kedves Vendégeink!

Kedves Bajtársak!

Hetvenöt esztendeje, hogy a magyar törvényhozás elrendelte a m. kir. Csendőrség felállítását. Az emlékezés napján gondolataink hazaszállnak Szent István országába, ahol a magyar csendőr egy emberöltőn át vigyázta az ország álmát híven, becsülve és harcolt élete feláldozásával is a belső és külső ellenség ellen vitézül:

Ez a csendőrség ma már a múlté! A nagy kataklizma maga alá temette a Testületet is, mint minden egyebet, aki és ami csak érték volt a keresztény nemzeti életben. Csupán emléke él már bennünk! Ezt az emléket ápolni és fenntartani a testületi szellemből mindazt, amit a változott körülmények között meg lehet őrizni olyan meg nem szűnő kötelességünk, mint ahogy a gyermekek kötelessége sem szűnik meg soha a szülőkkel szemben.

A vesztett háború után mi voltunk az elsők, akiket mindenféle célzatos és hazug vádakkal félre kellett állítani az őtből. Nem telt bele lo esztendő sem és a vádak összecimentek. S ma már nem kétséges, hogy ez volt az út a népköztársaság felé, ez volt a "Nagy Tanítómester" módszere a Kóreához, Indonához, Marokkóhoz és Algírhoz vezető úton.

Tragédiánk nem egyéni, nem testületi, sőt ma már nem is csak magyar, mert a veszély túlnötte a kontinentális határokat is. Eppen ezért úgy érzem Bajtársak, hogy ezen a emlékezőtetes cső.napon, a 75. évfordulón nem lehet célunk önmagunk ünneplése, nem lehet cél csupán egy száraz csendőr történelmi visszatekintés, hanem sokkal inkább szolgáljuk a cső.nap szellemét, ha egyéni és testületi bukásunkat nagy nemzeti tragédiánk vetületében látjuk.

Idestova 40 esztendeje annak, hogy valahonnan Kelet felől elindult egy új tan, hogy meghódítsa a világot. Alaptétele minden idők legszörnyűsegebb tanítása volt:

"...no dictatorship of the proletariat istobe thought of without terror and violence. Three quarters of mankind must die if necessary, to ensure the other quarter for Communism". Tanította Lenin.

Az új rend felépítői cseri örökségüket - a pánszlávizmust - eddig elképzelhetetlen dinamizmussal és expansioval telítették, módszereikben pedig bevezették a szeméti vissza nem riadó gatlásmentességet. Munkájuk a világ forradalmasításának jegyében indult és a belső helyzet megszilárdítása után vas következetességgel dolgoztak végső céljaik elérésén.

1918-ban a szovjet belső viszonyai még nagyon cseppfolyós állapotban voltak. Mégis, mikor 1918. nov. 19-én Kun Béla, Szamuelyvel, Rákosival és más 24 kommunista moggalmi emberrel megérkezett Budapestre, ők már az új világ emberei, hőszeva megbízottai voltak. A tanítványok jó iskolát végeztek: 153 napos zomuraikuk híven példázta nagy mesterük tanításait. Magyarországon kellett volna először megszilárdítani a Kommunizmust, hogy az ország kiinduló pontja lehessen Középeurópa bolszovizálásának.

Hátsfél évvel később - 1920 június utolsó napjaiban - már Varsó alatt döbögtek az égyek és Pilsudszky vívta élet-halál harcát Tuchacsevszkyvel.

Alig telt el 2 évtized, csatasaj verte fel ismét a lengyel sikságot. És úgy látszott, nincs hatalom, mely meg tudná állítani az új pogány veszedelmet.

De a Kárpátok előtt megtorpant a vörös áradat! És ezzel az áradattal szemben - immár harmadszor egy évszázad alatt - ott állt egyedül a magyarság.

Hiba minden erőfeszítés, hősiesség, önfeláldozás. Az arulók megnyitották délről a kárpáti kapukat és rövidesen hadszintér lett az egész ország. Április 4-én pedig elveszett a maradék magyar terület is. Ezt a háborút azonban nem a magyar katona vesztette el, nem is az életet és a nyugati kultúrát védő Magyarország, de elvesztette velünk az a Nyugat, amelyet önmagunkért harcolva öntestünkkel védünk.

A vesztett háború után ránk hullott minden gyalázat. Nemcsak ellenségeink részéről! Egyes Konfitársaink még azokat is túlkibázták, így próbálván biztosítani a jól megszolgált koncot. Nem volt szent ezeknek még a magyar hősihalottak emléke sem. "Csendőr nem lehet hősi

halott!" -mondották ki a szentenciát. Szerencsére ez nem a magyar nép ítéllete, hanem a Konclesók szolgálkúsége.

A nemzet úgy ünnepelné a csendőr hősi halottakat -és ha a Mindenható megadja érni, úgy is fogja ünnepelni- mint ahogy ezt tesszi minden valamirevaló kulturnemzet. Ennek napjainkban láttuk érdekes példáit. A Németország fel vagy fel nem fegyverzéséért lefolyt versenyben talán legnagyobb szerepet a II. világháborúban vesztos német katoná fegyvermeztisége, litartása és helytállása játszotta, mely független a hitleri rendszer politikai oltévályedéscitől. Ezeknek a katonáknak néhány csoportja tért haza pár hónappal ezelőtt mintegy 12-14 évi hadifogság után. Erkezősülkor megszólaltak a friedlandi harangok, hullbt a virágosó és úgy fogadtá őket a hivatalos, meg a nem hivatalos Németország is, mintha nem is egy vesztett háború agyongyalázott katonái, hanem egy győztes hadsereg hősei lennének. E fogadtatás megmutatta, hogy a katoná sohasem a rendszer, hanem mindig a haza katonája és a fogadtatás egyszerre lotörölt minden gyalázatos vádat és rdgalmat a II. világháború antibolsevista harc-osainak homlokáról.

Csupán egy ember állt a megvetés magányosságában a hazatérők között: Seydlitz tébornok, aki Stalingradnal átment az ellenség táborába és aki azután a propaganda minden eszközzével a bolsevisták oldalára igyekezett állítani a német katonákat. Felette és néhány társa felett is a nép ítelt az árulóknak kijáró szótlan megvetéssel. Bizonyára így ítélne a mi népünk is azok felett -legyenek polgárok, vagy katonák- akik a helytállás helyett az árulást választották, és akik közül egyesek még Amerika szabad földjén sem szüntek meg gyaláztkodni.

Ez a hősök tisztelete Bajtársak és azokra, akik a hősi halott magyar csendőrtől megtagadták ezt a tiszteletet, nyugodtan el lehet mondani Maupassant szavait: "Mindent megvettek és mindent eladtak: pénzért. Államérdeket és értékeket. A katonai esküt, a nő becsületét."

A történelem azt tanítja, hogy a magyarság nem tehetett mást, mint amit tett. Vérrrel, könnyel és dicsőséggel teljes ezer esztendőnkbel nyole és fél évszázad a keleti pogányság elleni küzdelemben telt el. Szent Iászló nem volt fascista és mégis, mikor 860 évvel ezelőtt a pápa kezdeményezésére egész Európa összehogott az akkori keleti veszedelem ellen, a megindítandó keresztény hadak fővezérévé a magyar királyt jelölték ki. IV. Béla nem volt fascista, amikor az u.n. Mongol levelet írta és a pápa segítségét kérte, mert jó 700 esztendővel ezelőtt megmondotta: "A Duna az ellenállás vize! Hogyha a mongolok a Duna birtokába jutnak, hogyha a mi országunkat -ne adja Isten- elfoglalják, akkor megnyilna az út számukra más keresztény országokba is".

Hunyadi János nem volt fascista, nem volt náci, sem nyilas és mégis harcolt a keleti veszedelem ellen. Az idén van éppen 500. évfordulója, hogy a keresztény világ a déli harangszóval emlékezik a magyar katonai vezetés és a magyar kard csodálatos nándorfehérvári győzelmére.

A Duna medencében állt meg a mongol veszedelem, itt tört meg a török éradat és itt torpant meg a bolsevizmus is. Végzetünk, hogy a Hadak Utján felszünk! Ezt a helyet azonban csak európai hivatástudattal rendelkező nép tudja betölteni. A magyar kard védelme alatt fejlődött ki az évszázadok folyamán Nyugat csodálatos kulturája, míg nálunk csak a hősi halottak sírdombjai szaporodtak és a temető-árkok teltek meg a mátyrok tetemeivel. Ha nincs ez a viharos 8 évszázad, akkor ma kb. 50 millió magyar lakja a Kárpát-medencét. (Ma a világ magyarsága kb. 14.5 millió.)

Sajnos, azok a külső körülmények, melyek majd egy évezreden át megszabták utunkat, 1941. június 27-re sem változtak meg. Hazánk földjén találkozik ma is Európa 3 nagy éghajlata, a 3 nagy vallás, az ezelő mögött álló 3 nagy kultúrkör és itt gyűrűzik a Kárpátok körül Európa 3 nagy népfaja.

Külön tragédiánk, hogy amikor elérkezett a germánság és a szlávság már régóta esodékes nagy összecsapásának az ideje, az mar nem csupán a fajok harca volt, hanem két expansív világnézeté is. Ebben a harcban nem lehetett vitás a helyünk, kitörni előle nem lehetett!

Talán érdekelni fogja e Bajtársakat, hogy mit vesztettünk ebben a háborúban? Az országos statisztikai hivatal 1945-46-os felmérése szerint anyagi vesztésünk 22 milliárd arany pengő, a pengő 1938-as értékelése szerint. Ez kb. 4-5 milliárd dollár.

A lakosság száma a csonka országban 1948-ban ugyanannyi volt, mint 1938-ban: 9.200.000 fő. Elővesztésünk: katonán 210.000 fő. Ebből -becslés szerint- a polgári lakosság vesztesége vidéken 20.000, Budapest vesztesége egyenlőre 30.000, hősi halottak száma 60.000, hadifogságban elpusztult és él 100.000 fő. Emeltesse érdemes, hogy hősi halottaink száma 1944 végéig csupán 37.000 volt!

De ha d' álljon itt kedves Bajtársak jellemzőül a háború utáni időkre két nagyon szomorú adat is.

Az egyik: Megbízható forrás szerint Magyarországon az 1945-46-os ún. "háborús bűnös perek", valamint a politikai rendőrség ezen időben elkövetett atrocitások következtében mintegy 1000 ember vesztette életét.

A másik: Nagydobrony, ahol Nyugat nagyobb dicsőségére "a dicsőséges felszabadító" 1946 július 17-én, tehát már a párisi "bőkerongy" aláírása után, vagyis bérében 4000 magyart bombáztak és géppuskáztak a győzelem után. A község sincs már sem a térképen, sem a földön! A 4000 magyarnak az volt a bűne, hogy szabotázsra mérték a kíméletlen requirálást.

A vesztett háború után mindig felmerül a kérdés: Hát érdemes volt, hát miért, hát ki a felelős?

Ezekre a kérdésekre majd a jövő oknyomozó történetírója lesz hivatott felelni nyugodt, tisztult körülmények között. Ez a történetíró bizonyára megállapítja majd, hogy részünkre most se volt más út.

Ez a harc Krisztusi harc volt Bajtársak! Harc az istentelenség ellen, harc az otthonunkért, a hitünkért, a magyar gyermekek lelkiért és jövődjéért. Dévid és Óliát küzdélme volt ez. A kicsiny Magyarország 1 millió katonája védte szülőföldjét. Ebben a háborúban adta a magyarság történelmének legnagyobb katonai erőfifejtését. És mégsem a katonák háborúja volt ez, hanem az egész nemzeté, ahol az egyenruhás honvéd és csendőr mellett ott harcoltak a levétek, ahol Biró Károly 15 éves székely fiú soronkívül örvényes lett és vitézségi érdem kapott, ahol a pesti munkás fegyverrel a kezében védte a gyárát a felszabadítóktól és ahol a házak legoltalmi női parancsnokai és a sebesültek gondozói voltak a hősök. És higgyétek el, hogy ma csak annak a magyarnak van becsülete otthon, mert felszállt a föld, címült a hazug propaganda hátasát és az otthon ma már tudja, hogy mire ment a harc. És eljön az ideje, amikor Nyugat is be meri majd vallani hogy Magyarország önfeláldozása nélkül a vasfüggöny ma valahol sokkal nyugatabbra lenne.

És ma sokunk lelkében, talán valamennyiünk lelkében felmerül a kérdés: Mit hoz a jövő? A felületre nem érzem hivatottnak magam! Helyettem és a koegzisztenciás megszűnésük helyett felüljen a rideg valóság!

Az egyik: Moszkvában, a Vörös téren, egy hatalmas mauzóleum emelkedik. Ebben annak a 2 férfinak behalásamozott halteste nyugszik, akiknek működése legjobban nyomta rá bélyegét a jelen s talán a jövő század alapulására is. A mauzóleum bejárata felett egy büszke felirat: "Mi meghódítottuk és megváltoztattuk a világot." A felirat nem mai kelte.

A másik: Stalin 1942. február 16-án egy lilőnlogos tábornoki parancsban a következőket írta: "...csak gondolják a nyugati államok polgári kormányai, hogy egyedüli feladatunknak tekintjük a fasiszták kiűzését. Mi azonban jól tudjuk, hogy a mi feladatunk ennek a háborúnak második fázisa után fog megkezdődni a világ kapitalizmus megsemmisítésével. Igaz, hogy kübítettünk szövetségeket, mert erre szükségünk volt, de útnak azonnal azétváljuk, mihelyt szövetségeseink útnakban állanak."

Ez csupán 2 kiragadott példa Bajtársak! A mi csendőr történelmünknek utolsó 25 esztendeje ez ellen a veszedelem ellen való küzdelemben tölt el, ezért lettünk mi háborús bűnösök. De Ti jó urak, volt ellenségeink, Ti koegzisztenciás apostolok, ünigazolók és dísz ellendölők, ha még mindég nem ébredtetek volna fel, hát legalább most ébredjétek! Mert ez a felirat és az eszme, ami mögötte van, a Ti álmvilágotokat is veszélyezteteti. A földvilág 1/6-a már az Antikrisztus és, ha így haladunk, akkor talán csak idő kérdése, hogy mikor üti le másutt is a talapács a keresztet a templomok tornyáról.

A mi csö, hőseink és martyrjaink a kereszt védelmében áldozták fel életüket. Ne féljünk köszönetet tenni, hogy élünk. Az ő harcaikat ne féljünk tovább folytatni. Amíg lehet itt, és akiket az ő helyükre állít esetleg majd a sors, azoknak ott, fegyverrel a kezében. És talán egyszer

elérkeztek majd a választás ideje is, hogy az új hazában-e, vagy pedig otthon a régiben folytassuk tovább az életet. Sokan kerülnek súlyos választót elé és minél jobban telnek az évek, annál nehezebb lesz majd a döntés. Mert oda, a régi hazához köt a vér, az eszű, a szeretettel: sírja és minden, ami bennünk emlék és óráds. Ide pedig mindaz a sok múlandó földi jó, amit otthon elvesztettünk és amit újból itt találtunk meg. És észre sem vesszük Bajtársak, lassanként úgy leszünk mi is, mint a fecskemadár, amelyiknek két hazát adott végzete, de örökre egyikétől so tud elszakadni...

És én, akit az a megtiszteltetés ért, hogy ezen a szép napon szólhattam Hozzátok, amikor az emigráció 11. évében, a 21. eszenőórnapon a Testület fennállásának 75. évfordulóját ünnepeljük, arra kérilek Hiteket, hogy bárhog is fordulna a sorsotok legyetek büszkék mindig arra, hogy magyarnak születtetek, legyetek büszkék arra, hogy katonák voltatok, legyetek büszkék arra, hogy eszenőrikk voltatok, tiszteljétek és ápoljátok hőseink és mártyrjaink emlékét, tiszteljétek a jövőben is a volt m.kir. Eszenőrséget!

...000...

FAJTÁN.

Fajtán, hogyha bűn magyarnak lenni,
E bűnterhedben én is osztozom!
Amit e vétkeid keresztéért reám rak,
Ezt a keresztet büszkén hordozom.

Ha golgotás is utad, szent fajom,
Véred vagyok, hűséges és honok,
Ha még hitő is lenne végzetem:
Egy mártysírt még elbír a homok!

Hajas István.

...000...

RENDÜLETLENÜL...

Még pendeles gyermek volt, amikor már kiülözött belőle a szívós akaratú parosult követelékenység. Kiába vették el erőszakkal a nagyobbak az ő játékát, engednie kellett az erősebbeknek, a többségnek. Nem sírt, bár szeretett volna talán, de csak az alkalmat várta, hogy vagy ügyességével, vagy az azután megszerzendő színes üveggolyó ígéréseivel visszaszerezze azt, amit magának tartott.

És a falusi iskola összeharagcsált, nemzedékek tintafoltjait magán viselő padban is hamarosan megtanulta: "Hazádnak rendületlenül légy híve óh magyar..." Ezt a nemzeti imát csak kiegészítette a "Magyar vagyok, magyarnak születtem..." E kettő együtt alkotta jellemét, melyet tudat alatt magába szívott az édes anyatejjel.

És később, fiatal férfi korában parosult még e köztökhöz a "csak azért is..." Megmutatni barátnak, idegennek, hogy ő külön mint ő, vagy legjobb esetben egysen külön önálló. Ha kimondottan nehezebb munkát kellett elvégezni, ha valami különösebb leleményességet, ügyességet követelő feladatot kellett megoldani, ő ott volt és első volt.

A gyöngébbelneke példát mutatott, a csüggedőket személyes példájával ránta fel, de emellett gyöngéd is tudott lenni nővércivel, de különösen anyjával szemben.

Aztán jött az a kor, amikor magának egy életre szóló pályát kellett választania. Katona volt. Ott is, vagy talán ott, mint a nemzetnevelés fontos iskolájában, csak még jobban kifejllesztették benne a rendületlenséget...

Alig várta, hogy katona ideje viteljék. Választott már magának pályát, választott meg fiatal gyermekkorában, amikor oly féltős tisztelettel, de egyttal oly büszkén tekintett azokra, akik időközönként jérték faluját. Ezeknek nem számított, hogy éjjel vagy nappal van-e. Hogy perzselő nap égeti-e a határt, vagy fagy öli meg a virágzó életet. Eszkett az eső, tombolhatott orkan, ők a kimért nyugodt lépésükkel haladtak a labosság előtt ismeretlen céljuk felé.

Boldogan öltötte fel azt az egyenruhát, amely sokat által irigylet volt, büszkén, öntudatosan tüzte halapja mellé a tollforgót, és hányszor simogatta meg meleg szeretettel azt a csillogó, éles hosszú szuronyt, melyet puszkájára tűzött.

A kezdeti nehézségek nála sem maradtak el. A sok tanulás éppen oly nehéz volt a tanuláshoz nem szokott agynak, mint annak a földművesnek a munkája, aki szűz ősi televenynek aaszítja okdjét, hogy abból termőföldet varácsoljon.

Átvarte magát. Faradtsággal, nehéz munkával... Rendületlenül... de eredményesen.

Ha kényesebb, ha fáradságosnak, ha nagy körültekintést igénylő szolgálatra volt kílátás, ő mindig menni akart. Es mont is. Es a rábízott feladatot minden alkalommal megelődésére végezte el azoknak, akik azt rábízák.

Amikor azután a nagy vízözön, a világgégés a büszke beton és téglapalotákat sorra rombadöntötte és felgyújtotta, és amikor az ő nap-sütéssel teli kis nádfedelece vályogházát is fenyegette, az ódát között volt, akik önként jelentkeztek arra, hogy akár saját testükkel, életükkel is betömjék a szakad gátnak azt a részét, ahol ömlik a piszkos áradat. Az áradás nagyobb volt. A pszichos hullámokat sem ő, sem ezer másik térsa mindent feláldozó akarata, eszelekedete sem tudta megállítani. Tíz kör-műrel védtek a határt, de a gát már alapjában ingott meg, nem volt emberileg segítség.

A valamikor oly egyszerűen díszes, tekintélyt jelentő egyenruhája már rongyokban, foszlányokban lógott rajta. A valamikor oly szeretettel simogatott ólcs, fényes szuronya meggörbülve, licsorbulva, rozsdásan mered az égnek. Es mégis álta, így is állta a vát egészen addig, míg magyar földet érzett lába alatt.

Csak amikor az utolsó határkő mellől is távoznia kellett, ahonán az utolsó történyt is kílétte, akkor, mintha elfelejtette volna a... rendületlenül... ..

A szabadséghez, a nyíltséghoz, a forró napsütéshez szokott szemé mintha elhomályosult volna. Két hivatlan könnyesopp gördült végig a sok szönvédestől, megpróbáltatástól, nélkülözéstől férádt arcán.

Es a határkő mellől a már régen kiüvült kis ólcsiszter zacskóját megtölti magyar földdel, úgy rejti zubonva alá, a szíve fölé.

Televeny magyar humusz. Erdei föld, oly porhanyó, oly ómlós, mint az ódos magyar kálces.

Es azután, a most már neki idegen földön, tovább küzd, harcol, véd, mint védi a tigris a kölykét, addig, míg a meggörbült, licsorbuló rozsdás szurony is el nem török, míg kezéből ki nem ütik, puszkáját.

Puskája helyett, melyet oly büszkén és önrzetesen hordott éveken át, már csak az út szélén talált koldusbot marad. Puskájával a vállán a nemzet hatalmát, az ország tekintélyét képviselte, ez csak arra íb, hogy a kóbor kutyát elűzze, hogy a kifáradt koldus rátámaszkodjék. Nem maradt más, mint az a pár marék drága, nagyon becses hazai föld. Estétként, amikor megpihen, és csak a csillagos ég a társója, amikor az idegen, kemény föld a nyoszolyája, a parnája puha, mert fejét a drága hazai földre hajtja és nagy alszik, almodik, boldogabb, szebb jövőről.

Nagyádra ándóll, messze idegenbe, ahol még a csillagok is mások, mint volt otthonában. Mások az emberek, eltértek, szokásai, ételkílitaluk s a házuk is. Ő mindenütt otthon van, mindenütt annak ézi magát, aki volt, mert beszélt a multtal az a pár maréknyi kis magyar föld. Összeköti? El sem választotta eddig Hazájától, hisz mindig vele van, örzi, mint egyetlen, de legdrágább kincsét, lelőnök nyugalmát. Oh, hányszor nyugtatta meg kíségek közepette. Hányszor nyujtott vigaszt telepődésöl, elkeseredettsége, mindonról való lemondása közepette. Felrázta akkor, amikor azt hitte, nincs tovább. Volt ereje, mert abból a levés kis fekete ordoi humuszából sárgázott... rendületlenül...

Rendületlenül... állja a világot, a nélkülözést, a testi-lelki megpróbáltatások ezer fajtáját, gyötrelmeit, mert a... rendületlenül mellé tanult... magyarnak születtem... most már elválaszthatatlan társak. Tudja, ézi, megtanulta annak idején kicsi gyermek korában, hogy a két sző egy kicsi nemzetet jelent, de e kicsi nemzet fiaí nagy tetteivel helyet kapott és nem is utolsó helyet az ember milliói között. Tudnak róla a világ minden táján, különösen akkor, ha arról van szó... csak azért is...

A kis, már elnyítt zacskóba zárt fluidum pedig árasztja a kílálmszhatatlan, örökké tartó értartalmát... rendületlenül...

RÉS A VASFÜGGÖNYÖN.

(folytatás)

Székesszékérvár elhagyása után a vezető elővotte a zsebébe gyűrt pénzt és kérte Sándort, hogy számolja meg.

-Nyolcszázhetvennégyezer pengő- felelte Sándor és visszaadta a pénzt. - És maga? mennyit tud adni?- kérdezte a vezető a másik utastól.

-Az összes pénzem Háromszáznolcvanezer pengő- felelte.

A vezető merőben az úttestet nézte, de gondolatban az út hosszúságát és az összeg nagyságát mérlegelte s egy kis szünet után megszólalt:

-Zalaszentivánig viszem magukat. Megvannak előgedve?-

-Hélára kötelez uram- válaszolta az idős úr, szempilláit egy kissé felemelve, de amikor a szó elhagyta az ajkát, a fáradt szempillák erőltlenül lezárultak.

-Nagyon megvagyok előgedve és szívből köszönöm az áldozatkészségét- felelte Sándor -de mit szólnak ehhez a kocsin lévő többi utasok?-

-Nemik így jobb, mert az üzletük megkezdéséig van nyugodt helyük, nem kell rettegniük, hogy az után elfogják őket.-

-Nagyszerű!- tört elő Sándorból az elismerés. -Őn már ismeri teljesen a környezetét és körülményeit, pontosan elvégzi feladatát anélkül, hogy egy ilyen újdonsült utasnak, mint én, aggodnia kellene. Csak legalább úgy is sikerüljön, ahogyan tervezi.-

-Az ellenőrzésre gondol?-

-Arra is...-

-A sikerben segítségünkre van a jelenlegi zűrzavar, fejetlenség, de egyben ennek köszönhetjük a nyomorult helyzetünket is. Látja ez a gépkocsi egy malomtulajdonosé. Csak abból éli, amit én, mint a kocsi vezetője összeszedek fuvardíjként. Természetesen engem is abból fizet. Az utasaim eladás- vétel és cseréből tengetik nyomorult életüket. Köszöngyűket egy- nap a rendőrség, a másik nap az orosz katonaság hajszolja végig, élelem után kutatva. Ez történik a háború befejezése után két évre, de aligha várhatunk jobbat, amíg az orosz az országban marad. Ezt tisztán látja a magyarok, csak sajnos, azok nem akarják meglátni, akik segíthetnének a szomorú helyzetünkön. Elheserítők helyzetbe jutottunk és úgy sejttem, hogy ez hamarosan nem is változik, mert az orosz nem akar kimenni hazánkból, már pedig sorsunk javulása ettől függ.-

Amíg a vezető panaszkodott, a kora hajnali sűrűködésben mind gyakrabban haladtak el mellettük különböző tehergépkocsik. A vezető kitért erre a kérdésre is.

-Látja, ezek a tehergépkocsik, amelyek itt futnak, vagy orosz érdekeket szolgálnak, vagy az állam, illetve a kormány tulajdonát képezik, mert tehergépkocsi magánkézben ma már ritkaság. A népet pedig azzal szédítik, hogy ami az államé, az a népé, de azt már szándékosan elhallgatják, hogy ami az államé, az a kormányé, a kormányéhoz pedig a népnek semmi köze. Mert a kormányban van elég betölthetetlen éhes száj. Rakosi, Gerő és a többiek egy szál rongyban jöttek be az országba és két évre rá luxus gépkocsikkal szaladgálnak és luxus villákban laknak. És mind-ezt a kommunista "egyenlőség" jelszavának hangoztatása közben szerzik. De nemek fölött az fájt, hogy annyira hülyének nézik a népet, hogy szemtelentül egyenlőséget hangoztatnak és azt is, hogy ami az államé, az a munkássé is.-

Még solat panaszkodott a vezető, akinek minden szava törként szűrt Sándor zsebébe. Fájt neki nagyon, hogy hazánkban ilyen siralmas helyzetet teremtett a kommunizmus. De minél mélyebben folyt a beszélgetés a két férfi között, annál jobban közelített Zalaszentivánhoz.

Még 6 óra sem volt, amikor a vezető megállította a gépkocsit. Sándor kérdő kiváncsisággal nézett rá.

-Itt vagyunk kedves uram- válaszolt a vezető a néma kérdésre.

-A községbe nem megyek be, mert ez sem nekem, sem önöknek nem lenne előnyös. Amint látja ott, alig lo pernyi járdára, az Zalaszentiván. Azt tanácsolom önöknek is, hogy ne menjenek be a községbe, hanem a mezőn haladva igyekezzenek előlmi az országhatárt.-

Sándor felébredtette az úttársát, megköszönték a vezetőnek szíves jóindulatát és együtt női vágtak az ismeretlen útnak.

...ooo...

(folytatjuk)

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Eisenhower Elnököt június 9-én váratlanul kelelkezett bélélezárbadás miatt megoperálták. A kiadott orvosi tájékoztatás szerint a műtét kitűnően sikerült és az Elnök is jól érzzi magát és valószínű, hogy a kórházat kórházi ott tartozkodás után elhagyhatja.

Nemcsak Amerika, hanem az egész szabad világ istenfélő népei is reményekkel tekintenek az Elnök betegyára felé és imáikkal kériik a Mindenható, hogy mielőbb adja vissza neki teljes egészségét, hogy áldásos munkáját a tartós világlébe megteremtése céljából az eddiginél még nagyobb eredményességgel folytathassa.

A Vezető Bizottság 60/1956 sz. alatt kiadott határozat 2. pontjának magyarázata. Az említett pontot egy bajtárs úgy értelmezte, hogy annak alapján az egyházakból is ki kellene lépni, mert ezeknél nincs pártoló tagság.

A Vezetőség nem hiszi ugyan, hogy ezen az egy bajtárson kívül még más bajtárs is hasonló véleményen volna, de minden eshetőséggel számolva megnyugtatóan az alábbiakat közli: Közhatalom szerint "szervezet"-ek alatt rendszerint politikai, "egylet"-ek alatt politikamentes kulturális, jótékonyági, sport stb. és egyéb hasonló társulások értünk.

A Szolg. Szab. és Csendőr utasításunk határozványai szerint tényleges államnyomtatványos politikai egyesületekben semmiképpen sem szabad résztvenniük. Csak oly nem politikai jellegű polgári egyesületekbe léphetnek be, amelyeknek alapsza ályát a hormánthatóság jóváhagyta. De ez utóbbiakhoz is a Honv. Min. előzetes engedélyre szükség.

Az egyházak nem tartoznak se a szervezetek, se az egyesületek közé. Ezeket szabályzatunk nem említi. Ezek a hitvalláshoz tartozó intézmények, melyeknek minden keresztény és keresztényen felekezethez tartozó kell, hogy tagja legyen.

Szolg. Szab. -atunk a "szervezet" szót nem használja ugyan, de értelmezésük a fenti rendelkezések ezekre is vonatkoznak.

A közleményben és különösen az emigrációban elszaporodott szervezetek jellegzetessége, hogy rendszeres tagjaiktól engedelmesági kötelezettséget követelnek. Miután e kötelezettség ellenkezik a MKCSBK alapelveivel, az ilyen szervezetnek, ha politikamentesek is, a Bajtársak csak pártoló tagjai lehetnek.

Bármilyen kétség esetén legelőszőrűbb a szóbanforgó szervezet vagy egyesület iránt kérdést intézni a Vezetőséghez.

Salzburg, 1956. június 5.

A MKCSBK Vezetősége.

Hunyadi nagytáborról tárgyalt a Cserkész Szövetség közgyűlése. A Magyar Cserkész Szövetség április 7-én tartotta meg Clevelandban (Ohio, USA.) évi közgyűlést, melyen a helyi cserkész vezetőkön kívül New-York, New Jersey, Pennsylvania és Michigan államokból, valamint a venezuelai Caracasból jelentek meg résztvevők.

A közgyűlést Kolozsavár Béla cset, a Szövetség volt magyarországi vezető tisztje nyitotta meg. Ezután került sor a jelenlegi vezető tiszt és a központi osztályvezető beszámolóra, melyekben az elmúlt év cserkészmunkájáról adtak számot. Külön érdekessége volt a közgyűlésnek, hogy ezeket a beszámolókat az Amerika Hangja rádió is felvette magyarországra való továbbítás végett.

A gyűlés után a cserkészek, valamint a magyar egyesületek képviselői és a cserkészek iránt érdeklődő közönség nagy számmal jelent meg az ünnepi társas-vacsorán, melyen a clevelandi cserkész vezetők otthon-vételi tevékenységéről adtak tájékoztatást. Az otthon-akció, mely eddig már 1562 dollár eredményezett, újabb lendületet nyert a vacsora keretében történt megajánlások nyomán.

A magyar cserkészet elkövetkezendő nagy eseménye, a júliusban Canadában megrendezésre kerülő "Hunyadi" nagytábor, melyen a cserkészet az emigrációs Magyar Cserkész Szövetség fennállásának 10. évfordulóját fogja megünnepelni és egyúttal hódolni híven a néanderferhárvári győző emlékének.

Remény és eredményes munkát végző cserkészeink s talán ez még eredményesebb volna, ha anyagilag bővebb en rendelkezésnek. Támogatásra ezután köszönettel nyugtázzuk az Ön . . . hozzájárulását a . . . -re.

magyar célokért áldozatkösz honfitársak figyelmét felhívjuk. Cím:
Magyar Csokfész. GARFIELD.N.J. USA. P.O.Box.68.

Angol sajtóhírek szerint a magyar kormány az összes bebörtönzött, egy-
Fori szociáldemokrata képviselőket és szakszervezeti vezetőket -mind-
össze mintegy 50 személyt- május hó folyamán szabadlábra helyezte. Ugyan-
csak szabadon bocsájtotta az eddig fogvatartott más politikai pártok
vezető személyeit is, összesen 100-t. A szabadon bocsájtottak között
szerepel a háború utáni első köztársasági elnök, Tildy Zoltán, állítól-
lag a képviselőház volt elnöke, Tassányi-Nagy András, valamint a kisgazda-
párt volt vezetőikére Kovács Béla.

A műszakiár eltávolítását tovább folytatják a magyar-osztrák határon.
A hiba csak ott van, hogy újat létesítenek és pedig a határvonaltól bel-
jebb 15 km-re. Ez sem egyéb téhát, mint egy kommunista család, hogy
létszatra tesznek enyhítéseket, de olyan módon, hogy azért minden marad
a régiben, sőt ez esetben még nehezebb lesz a határvonalon való menekü-
lés.

A május végén Olaszországban megtartott községi választások alkalmával
a kommunista part hatalmas vereséget szenvedett és több mint egy millió
szavazattal kevesebbet adtak le a párt listáira, mint a hasonló előző
ilyen választások alkalmával.

Ugyancsak májusban tartották meg Ausztriában a parlamenti választásokat,
amely alkalommal a kommunisták elnyert mandátumainak száma csökkent és
az e dologban figyelemreméltó, hogy a szovjet megszállás alatti kommun-
nista fűszekben, Bécsúj helyen veszítették mandátumot. Ha az oroszok ott
lettek volna, bizonyára ez nem történhet meg, s így ez is egy bizonyíték
arra, hogy a szovjet "nem avatkozil-bele" az általa megszállt területek
belső ügyeibe.

Dánia, Norvégia és Svédország kommunista pártjai tiltakoztak Moszkva
az ellen, hogy Kruscsev a XX. pártkongresszus alkalmával Stalin ellen
támadásokat intézett. Szemére vették a mostani első párttitkárnak,
hogy miért nem előbb, s miért csak Stalin halála után állott elő vádjával.
Nem állottak és nem állanak e még mindég moszkvai irányítás alatt a
szabad világban működő kommunista pártok? Talán itt volna az ideje, hogy
ezek működését meg kellene szüntetni, mert hiszen az orosz érdekeltsé-
gü területeken a kommunista pártokon kívül más politikai párt nem mű-
ködhet s a szabad világban működő kommunisták pedig Moszkva szoldosai.

Szappanos Ferenc honfitársaink: nyilvánosan és szeretettel meghözön-
jük támogatását, miáltal lehetővé vált, hogy az ezúvi egyik esznapi em-
lélezésünket egy amerikai rádió állomás közvetítette. Erről a rádió
adásról lemez is készült, mely nála megrendelhető 3 dollár és portó
költség behirdetésével. Címe: 3046 E. 123 st. Cleveland. Ohio. USA.

B. Ö. Örgy. és B.M. Örm. Németországban tartózkodó bajtársainkat kérjük, hogy
adjanak életjelt magukról. Nem szeretnénk, hogy eddigi jó áhazoktö-
tésünk véglegesen megszakadjon.

.....
H A N D S C H R I F T - M É Z I E A T. ADRESS-CIM: B. L. SZERENESZTŐSÉG
DRIEBERGEN, Burgemeester Park 24. NEDERLAND.
.....

DRUCKWERK
PRINTED MATTER
PERIODIQUE
DRUCKSACHL.

Ann Hoer Béla R e k t o r
Mr. 376. Eddy Rd.
Mer. Cleveland. 8. Ohio.
An Herrn U.S.A.

